

Lydia de purperverkoopster...

Buiten de stad Filippi, in een van de vruchtbare dalen, ligt een open plaats tussen de groene palmbomen. Vlakbij horen wij het ruisen van het water van de rivier. Een strakblauwe lucht overkoepelt het landschap. En de vogels zingen in de lucht. En daar zit een groepje vrouwen te luisteren naar wat Paulus te vertellen heeft.

Een van die vrouwen komt in beeld. Wie is deze vrouw? Het is Lydia, een zakenvrouw. Ze handelt in dure kleding. Purper; een helrode kleur van de purperslak. En dat was in die tijd echt kostbaar. Ze is er rijk mee geworden, want ze woont in een groot huis. Deze keer kiest God geen arme vrouw, maar een rijke.

Maar wat miste deze rijke vrouw dan? Waarom was ze daar zo vroeg bij die rivier? Ze is op zoek. Er staat in onze tekst: *“Ze diende God.”* Dat betekent dat zij behoort tot die mensen in dat toenmalige Romeinse Rijk, die van huis uit heiden waren, maar die de God van Israël waren gaan zoeken en gaan vereren. Een heidense vrouw midden in een heidense cultuur. Met allerlei verhalen over goden. En ook over een leven na de dood. Kortom, het Joodse geloof wekte de nieuwsgierigheid bij Lydia op. En zo ging zij gewoonte getrouw naar de gebedsplaats dichtbij die rivier.

Lydia legt hier haar hart op tafel. Ik bedoel niet dat ze een heel diep zondebesef had, maar wel dat ze een vreselijke leegte in haar hart voelde. En dat ze niet meer zonder God en niet meer zonder hoop in dit leven verder wilde. Paulus verkondigt het Evangelie daar aan die paar vrouwen. En Lydia zit aandachtig te luisteren. En tijdens dat luisteren opent de Heere haar hart. Hier gebeurt nou precies wat er staat in Efeze 2 vers 8: *“Het geloof is een gave van God.”* Dat zie je hier nou letterlijk gebeuren. Dat geloven een gave is van God. Onder het uitleggen van Paulus, die de schriften van het Oude Testament voor haar openlegt, is God aan het werk. En Hij opent daar het hart van Lydia.

Waarom moet de Heilige Geest er aan te pas komen in mijn leven? Omdat wij door de zondeval mensen zijn geworden die vanuit onszelf niet meer een open hart hebben voor God. Je hart kan zo potdicht zitten voor God. Zit u daar ook wel eens mee? De Heere gaat met een ieder Zijn eigen weg. Ook als je tot geloof bent gekomen. Wat zijn er vaak momenten in je leven dat je merkt: Uit mezelf sta ik helemaal niet open voor God. In mijn hart zit een geslotenheid om God buiten de deur te houden. De Heere moet er Zelf aan te pas komen.” En weet je wat nou zo’n wonder is? Dat de Heere Zelf in Zijn eigen Woord zegt: *“Ik zal u een nieuw hart, Ik zal U een geopend hart geven.”* Dus de Heere weet raad met jullie onmacht. Neem dat nou mee als bemoediging, dat Hij je kan helpen met die onwil in je om te geloven.

Wat Paulus precies heeft verkondigt aan deze vrouwen, dat lezen we niet. Dat staat niet in Handelingen 16. Maar we hoeven er denk ik niet naar te raden. Want in het Bijbelboek Handelingen staan genoeg preekfragmenten van de apostel Paulus. Voortdurend heeft Paulus niemand anders gepredikt dan de persoon van Jezus. Niemand anders dan Gods Zoon die gekomen is in deze wereld vol met schuld. En dat alleen in Hem vergeving is van onze zonden. Met vuur heeft Paulus dat een ieder voorgehouden. Dat er door de opstanding een uitzicht is op een heerlijkheid bij God. En wie dat gelooft die heeft deel aan het eeuwige leven.

En Lydia? Die weet het opeens helemaal zeker. Dit is de waarheid. Dit is waar ik al zo lang op zoek naar ben geweest. *“Acht geven op het Woord,”* zo staat het in onze tekst. En acht geven is wel iets meer dan dat Lydia op zat te letten tijdens de preek. Vanuit de grondtekst kun je het ook wat dieper horen. Dat ze zich aan dat Woord is gaan hechten. Zoals een klimopplant zich hecht. Lydia sloeg acht op wat Paulus zegt. En haar hart hecht zich daaraan. Dat noemen we het wonder van de wedergeboorte.

Maar Lydia heeft geen speciale beleving gehad zoals een Paulus. Zij heeft het geloof ontvangen door horen zeggen. Door eenvoudig te luisteren naar de Schriften. Geloven noemen wij het geheim van de wedergeboorte. Je weet van 1001 bezwaren, maar op het beslissende moment tellen die bezwaren niet meer. Dan is daar het geheim van dat gevonden worden. Van een innerlijke overgave zonder dwang. En moet je nu eens bedenken, als ze daar deze morgen niet geweest was, dan was er niets met haar gebeurd.

En dan laat Lydia zich dopen. En dat is ook weer zo geweldig wat hier gebeurd. Want met dat dopen belijdt Lydia: "Ik laat me wassen door Zijn bloed. Ik kan niet meer zonder Hem." En zo zeker als je het water ziet stromen, zo zeker is er genade bij Mij. Ik laat het je zien. Ik laat het je voelen. Wat er straks ook gebeurd Lydia. Al waren je zonden als scharlaken, je kunt altijd weer bij Mij terecht. Maar de doop zegt nog meer. Het is meer dan alleen het teken dat God het meent met Zijn reddende genade. Want jullie zijn ook gedoopt in de Naam van de Heilige Geest.

Wat wil dat nou zeggen dat je gedoopt bent in de naam van de Heilige Geest? De Heilige Geest die haalt je er weer bij. De Heilige Geest belooft je te helpen in dat nieuwe leven. Zodat jullie kunnen gaan in dat spoor van de heiliging. En soms zie je bij jonge mensen al die vrucht van de Heilige Geest. Zelf zien ze dat vaak nog niet. Maar Jezus zegt dat we de gelovigen zullen herkennen aan de vruchten. Niet aan hun ervaringen, maar aan de vruchten.

Zo ook bij Lydia. Want direct als Lydia tot het geloof komt, blijkt ook de praktijk van het geloof. De eerste vruchten zien we meteen. Ze stelt haar huis beschikbaar voor de Heere. Ze zegt tegen Paulus: "Je moet niet weg gaan hoor. Je moet mee naar mijn huis. Van dat Evangelie wil ik meer weten. Ik wil wat verdieping." Ik zie hier in onze tekst allemaal vruchten van het geloof. Ik zie geestelijke honger. Ik zie de christelijke gastvrijheid. Lydia laat haar huisgenoten gelijk meedelen in wat zij zelf heeft ontdekt. Lydia is nog maar amper gegrepen en ze is al gelijk missionair. Want in haar huis ontstaat nu ook de eerste huisgemeente van Europa.

Ik wil eindigen met een verhaal.

Er kwam eens een leerling bij een rabbijn. En die leerling vroeg aan de rabbijn: "Mag ik bij u in de leer komen?" Toen zei de rabbijn tegen die leerling: "Dat mag, maar ik heb een vraag; heb je God lief?" Toen dacht de leerling, ik kan het nu wel zeggen, maar als ik straks thuis kom is mijn ja dan nog wel zo zeker? Dat ik God lief heb boven alles en mijn naasten als mijzelf?

De rabbijn zag de verlegenheid bij de leerling. Hij zei: "Mag ik het anders vragen. Heb jij een **verlangen** om God lief te hebben?" Toen dacht de leerling: "Ja, dat heb ik wel. Maar hoe is dat verlangen soms. Soms is het er wel eens, maar soms is het er ook niet. Dus ik kan dat ook niet zomaar beamen, dat ik verlangen heb om God lief te hebben."

De rabbijn zag de verwarring bij die jongeman. Toen stelde hij nog een vraag: "Heb jij ook een verlangen om te verlangen God lief te hebben?"

Toen zei die leerling: JA!" En toen zei de rabbijn: "Dan ben je welkom."

Ik wil hiermee zeggen; Heere, ik geloof, maar kom mijn ongeloof te hulp!